

משום דהיא הפסידה לעלמא במה שחובעטו
לשעור דב"ד כיון דלא לריכס ליה פ"ס, ועיין
בתשובת ב"י בדיון מס' ס' ז' שכתב שם
וה"ל, ואפי' כשהעד הראשון כשר ועד ש
מפסולי עדות משמע בפ' שבעת העדות
ששומעין לדברי העד שמתיד ששמע כן מפי
האחר אעפ"י שאותו האחר מכחישו, דלמירון
התם הכל מודים בעד מיחס שהוא פטור דח"ל
לדידן ולא אמר לה לב"ד כו', וקאמר שאם
אמר לה ע"א נתן בעלן וכשרנסה להביאו
לב"ד כפר והשביעו אינו חייב קרבן שבעה,
לפי שלא הפסידה ממון במה שלא העיד לה,
דמאחר שכבר שמעה מפי שמתן בעלם באה
לב"ד ואומרת כן מחירין אותה לינשא, ואעפ"י
שהעד כופר וכשבע שאלו יודע שמת לא
משגיחין ביה, והא הכא דעד זה בחזקת
כשרות הוא, ואשכח מפסולי עדות הוא וטור
שהיא נוגעת בדבר, ואפי"ס מהימני' לה ולא
משגיחין בדברי העד הכשר הטור עכ"ל:
ותבנהני במה שכתב כן בפשיטתא נגד'
דברי הר"ן שקיבל כן מפי
הרמב"ן. וכ"כ הרא"ש פ' שבעת העדות ע"ס,
ובתשובת שאלות יוסף ס' ל"ב כתב דאפי' עד
הראשון פסול כגון שפחה ועבד הראשון נאמן
יותר ע"ס. ובשלישי גבורים פ' שבעת העדות
כתב גמי דאמר לה לדידן ולא אמר להו לב"ד
דפטור משום דהיא לאמנת יותר ע"ס, חס
כדברי תשובת ב"י והוא נגד דברי הר"ן
והר"ש. ועיין בש"ג סוף יבמות, ובק"ע
למורכח"ש הוכיח דהראשון נאמן יותר. מהא
דאשמעין רב פפא הכל מודים בע"א שהוא
פטור דאמר לה לדידן ולא אמר להו לב"ד. ואי
דלא מלי להכחיש הראשון ח"כ מאי קמ"ל רב
פפא דפטור. חיפוק ליה דליכא בזה קום כפירת
ממון כיון דהיא נאמנת יותר, אלא ודאי
דהראשון נאמן יותר ומפסדה בכפירתו ואפי"ס
קמ"ל דפטור משום דהיא גרמא לעלמא במה
שהשביעו. ובגרמא הביאנו לב"ד וכמ"ס
הר"ן ע"ס:

ואפשר ליישב דקמ"ל רב פפא דפטור
אע"ג דליכא כפירת ממון. דהא
נאמנת יותר דהוי אמינא כיון דס"ל שם בפ'

שם

לדבר, שהענין יאל לדבר שאין לו חליות כל
ומן שלך אחר האפשריות, ואמנם העיקר
כשנחקקים איזה ענין שיהיה נייחהו בחזקתו עד
שיבא דבר מבואר שיצטלו מזה החזקת, וכל
דבר שיהיה בו ספק ואפשרות אחר הרי זה לא
יסתלק החזקת עכ"ל, הרי דחזקת אינו הוראה
ודאית אלא שאלו מניחין אותו בחזקתו עד שיבא
דבר מבואר שיצטלו מזה החזקת אבל כל
סיכא דליכא הוראה ודאי' אין אנו מורין אלא
בדבר שיכול להיות, ומש"ס כתבו התוס' מיכו
איכא סכא דעבד איסורא ממ"ס, ובכ"ג לא
ילפיין מסוכס, וס"ס כיון דליכא הוראה ודאית
שתנשא, וא"כ ודאי מת חו תאכל בתרומה,
וא"כ ודאי חי, וכל כ"ג לא ילפיין מסוכס
לענין עומא דבה"י, משום דאי אפשר הוראה
ודאית בדבר שאי אפשר להיות אלא דוקא בשמי
שבלין דהוא מחמת חזקת, וקו אינה הוראה
ודאית ומעמא שכתבנו, דחזקת אינו ודאי אלא
שאלו מניחין הדבר בחזקתו, ואין מעמאין אותו
מספיקא, ולפי שאין אנו בולבין אחר האפשריות
וכמ"ס, וא"כ אין לחזקת הוראה ודאי' ודוק
סיטב, ולפי שיטת רש"י והרשב"א שהובא
במורה"ק דהא דע"א נאמן בעדות אשה היינו
משום דאפקעינהו רבן לקידוש' מיניה, ניהא
דחאכל בתרומה דאורייתא וליכא חזק' דעבדה
איסורא, דזו שתנשא עקרוס רבן לקידושין
מיניה ולא עבדה איסורא חו שתאכל בתרומה
דאורייתא ולא תנשא לא עקרוס רבן לקידושין
מיניה ומש"ס סהם הרמב"ם פ"ט מהל' תרומות
דחאכל בתרומה, ומשמע אפי' בתרומה
דאורייתא וליכא איסור כלל לא לזו ולא לזו ודוק
יעמ"ס פ"א:

פרק ג

בפרק שבעת העדות אמר רב פפא הכל
מודים בע"א במיתה, והכל מודים
בע"א שהוא פטור דאמר לה לדידן ולא אמר
לב"ד, וכתב שם הר"ן בשם הרמב"ם בכל עד
מפי עד אם בא הראשון וכפר אין השני
שואר בשמו נאמן, והא דאמר לה לדידן ולא
אמר לב"ד אע"ג דהראשון נאמן יותר, סיני

מכאן מביאים קרבן
מיייתי כל אחד קרבן
מן מסוכס אלא דער
התם אמאי מיייתי
והיה תרומתו דה"ל
ז' וספק עיבור אע"ג
יהיה עיבורים דהאחד
שבילים פ"ק דפסחים
לשאל בזה אחר
האחד, התם לאו
ומיין כל אחד בחזקת
תוס' לומר דלרחה
תא ויהא תנשא מידי
ד אחד עיבור אע"ג
שר להיות שניהם
ו איכא סכא דעבד
ז' ילפיין מסוכס,
דלזו מורין הוראה
זרחה ודאית בדבר
ני מיריס אי אפשר
היו שניהם עומא-ס
י ודאי עמא כיון
הס עומא ודאית,
שניהם לאו הוראה
לא מעמאין אותו
ז' עיבור וכל סיכא
ה יכול לעמא עד
וקמו:
דס גבי שני שבלין
ג שבדלי נעמא,
אלא דמוקמיין כל
חזקת דילפיין בש"ס
מן הבית דלמא
א ע"ס פ"ק דחולין
דוקא היכא שיכול
ז' דאי אפשר שיכו
אינו הוראה ודאית
זקתו, ולכל אחד
וקמו, וענין חזקת
ס"פ בתרא דנזיר
ס לדבר, וסעמס
עמא ופי' רגלים
לדבר